

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715596112/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

Det var hendes Halvbroder, Bertel Knudsen, den altid under Konkurs værende Handelsmand fra København.

Uvilkaarlig rettede hendes Fødder sig hen i den Retning, hun for et Minut siden skyede som Pesten. Nysgerrigheden er et Københavnerbarn af hendes Afstamning i Kødets baaren.

Bertel hilste hende med udbredte Arme og med Pisken og raabte til Parret:

— Ka' De selv se, Fruen og Morten Blide! Hun kommer drivende af sig selv ligesom en Æbleskrælling i en Rendesten i Regnvejr . . . eller, om Forladelse . . . hun bliver dreven af Naaden. Det er det, hun gør. D'ævlens Bøsse slog Klik, da han sigtede paa min elskede lille Søster.

Fruen besvarede Bertels Talemaade med et nedladende Smil. Hun hilste alvorlig-venlig paa Alma, rakte hende Haanden, som Alma nølende rakte hende. Fruen sagde:

— Det maa vi alle prise Herren for, at han har bevaret Dem i Troen, skønt De sover i Hedningenes Telt. Deres kære Familie er bleven meget bekymret ved Eheretningen derom. Det vil vare lidt, før Gudstjenesten begynder, vi venter paa de hellige derovre fra Skelby. I den Tid kan De tale med Deres kære Broder, som nu er en af vore.

Alma var i den nervøse Tilstand, hvor den ene Stemning brat slaar over i sin Modsætning. Da hun saa Bertels tykke Ansigt anstrenge sig for at se andægtigt ud, kunde hun ikke holde Latteren tilbage, da Fru Blunk og Prædikanten havde vendt Ryggen til for at gaa ned til Grusgraven.

Bertel studsede.

— Er Du slets inte hellig mere, Alma?

Alma gjorde en sparkende, foragtelig Bevægelse ned i Retning af Grusgraven.

— Det var forbandet, sagde Bertel og klæde sig under Bulehatten . . . Hvorfor stak Du da her „ner“?

— Det var ikke min Mening, men . . . da jeg saa Dig . . .

— Ja Blodets Røst lader sig ej neddæmpe, sagde Bertel med Forsøg paa at tale i Præketone . . . Naa, ja, men saa bliver Du vel ikke saa græsselig forarget, naar jeg af gammel Vane kommer til at nævne Fa'en eller Satan? Se, hvor hun griner! Før rystede Du som en Høne i Tordenvejr, naar man saa stift paa Dig. Naa „den udvikler sig“ nok, som de nu siger paa Beværtningerne inde i København. Men det var jo pænt, at Du vilde hilse paa mig, da Du saa mig. Kan Du heller inte li' brændte